

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ (Ιω. 12, 1-18)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή Εγκυκλίου, έτους 2011)

Δακρύζει ο Θεός μας!

Χθες εορτάσαμε την Ανάσταση του φίλου του Χριστού Λαζάρου.

Ο Χριστός - ίσως για πρώτη και τελευταία φορά στην επί γης ζωή Του - έρχεται σε ένα νεκροταφείο. Στο νεκροταφείο της Βηθανίας. Και πλησιάζει στον τάφο ενός από τους πιο στενούς Του φίλους, στον τάφο του Λαζάρου. Ο νεκρός έχει πλέον αρχίσει να αναδίδει την αφόρητη δυσοσμία της φθοράς, αφού η κηδεία του έγινε πριν τέσσερεις μέρες. Η Μάρθα και η Μαρία, οι αδελφές του, μαζί με όλη την Βηθανία, είναι πάλι εκεί και κλαίνει. Ο Χριστός συγκλονίζεται από τους θρήνους τους. Πονάει για τον θάνατο του φίλου Του. Και δακρύζει...

Ναι, δακρύζει ο Χριστός! Δακρύζει ο Θεός μας!

Επί τέλους, ο Θεός κατέβηκε στα νεκροταφεία μας, και δακρύζει!

Επί τέλους, ο Θεός δεν είναι τόσο απόμακρος! Ήλθε για να κλάψει στο τάφο κάποιου, που τον ονόμασε «φίλο» Του!

Επί τέλους, ο Θεός ενώνει τα δάκρυά Του με τα ποτάμια των δακρύων μας, που χύνουμε δίπλα στους τάφους των προσφιλών μας!

Ήλθε για να σταματήσει τα δάκρυα

Όμως, ο Κύριος της Δόξης δεν κατέβηκε μόνο γι' αυτό στην «κοιλιάδα του κλαυθμώνος» μας. Δεν έκανε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, απλώς για να μοιραστεί τα δάκρυά μας. Δεν άφησε τον θρόνο Του, απλώς για να επιτελέσει ένα κοινωνικό καθήκον, και να έλθει να μας συλλυπηθεί στα μνημόσυνα των συγγενών μας!

Ήλθε για να σταματήσει τα δάκρυα, όχι μόνο της Μάρθας και της Μαρίας, αλλά και τα δάκρυα όλου του κόσμου! Έτσι μας λέει ένα τροπάριο της εορτής: «Επί φίλω δακρύσας, το της Μάρθας δάκρυον έπαυσας, Οικτίρμον, και πάθει εκουσίω, αφείλες παν δάκρυον εκ προσώπου του λαού Σου!».

Την μια ημέρα ο Χριστός σταμάτησε της Μάρθας και της Μαρίας τα δάκρυα, δίνοντας πάλι την ζωή στον τετραήμερο Λάζαρο. Και την άλλη επήγε στα Ιεροσόλυμα, όπου με το εκούσιο Πάθος Του σταμάτησε δικά μας και όλου του κόσμου τα δάκρυα! Ναι! Για να πάθει, έρχεται ο Βασιλιάς μας! Για να σφαγεί, έρχεται στα Ιεροσόλυμα! Και το ξέρει καλά! «Επί σφαγήν έρχεται θελήσει!»! Όχι μόνο το ξέρει, αλλά και το θέλει! Το λαχταράει! Και γι' αυτό, όχι μόνο «έρχεται» αλλά «σπεύδει»! «Επείγεται»! Έρχεται τρέχοντας! «Επί πώλου καθήμενος ΣΠΕΥΔΕΙ ελθείν επί το Πάθος»!

Οι περισσότεροι δεν κατάλαβαν, δυστυχώς, για πού τρέχει! Και ίσως Του ετοιμάζουν χρυσοστόλιστο θρόνο! Τον πίστεψαν μάλλον σαν επίγειο βασιλέα! Ο Χριστός όμως ξέρει ότι αυτοί οι ίδιοι, μετά από λίγες ημέρες, θα Τον συλλάβουν, για να Τον καρφώσουν πάνω στον «Θρόνο» του Σταυρού! «Μετά κλάδων υμνήσαντες πρότερον, μετά ξύλων συνέλαβον ύστερον...»! Σήμερα Τον υμνούν και Τον δοξάζουν κρατώντας τα βάγια. Μεθαύριο θα Τον βλασφημούν και θα Τον δικάζουν, γιατί τόλμησε - λέει - να κάνει τον Εαυτό Του Θεό!

Τι άλλο θέλατε, ταλαίπωροι, να ιδείτε, για να πιστέψετε ότι είναι ΚΑΙ Υιός του Θεού; Ποιός άλλος ανέστησε νεκρό, που τέσσερες μέρες στον τάφο έχει αρχίσει να μυρίζει; Τι άλλο πρέπει να κάνει ο Νικητής τού Θανάτου, για να σας βγάλει από τους τάφους της απιστίας σας; Να γιατί ο Χριστός, πάνω στο γαϊδουράκι, μπαίνοντας σήμερα στα Ιεροσόλυμα, συνεχίζει... να κλαίει! Ο λαός μπορεί να Τον επευφημεί και να Τον δοξάζει, αλλά Αυτός μέσα Του συνεχίζει τον θρήνο, που ξεκίνησε χθες στον τάφο του Λαζάρου. Μόνο που σήμερα δεν κλαίει για τους νεκρούς, που είναι μέσα στα μνήματα! Κλαίει για τους νεκρούς, που περπατάνε δήθεν «ζωντανοί» έξω από τα μνήματα!

Κλαίει γι' αυτούς, που δεν πίστεψαν στην θεότητα Του!

Κλαίει γι' αυτούς, που Τον βλέπουν μόνο σαν δάσκαλο της αγάπης και κοινωνικό αναμορφωτή!

Κλαίει γι' αυτούς, που θεωρούν ότι είπε απλώς κάποιες αλήθειες και απάλυνε κάπως τον πόνο των ανθρώπων!

Κλαίει και για μας, που μόνο στις μπόρες Τον θυμόμαστε, και στις λιακάδες Τον ξεχνάμε!

Κλαίει και για μας, που την μια του δίνουμε υποσχέσεις... αιώνιας πίστης, και σε λίγο Τον «πουλάμε» για κάτι που μας γυάλισε στο μάτι! Ίσως και για

λιγότερο από... τριάντα αργύρια!

Η ανάσταση της ψυχής μας, δεν μπορεί να γίνει με το ζόρι!

Ο Χριστός ήλθε και νίκησε τον θάνατο, χωρίς... να μας ρωτήσει!

Ο Χριστός άδειασε τον τάφο του Λαζάρου και θα αδειάσει κάποτε και τα δικά μας μνήματα, χωρίς... να μας ρωτήσει! Η ανάσταση των νεκρών σωμάτων μας θα γίνει... είτε το θέλουμε είτε όχι!

Η ανάσταση όμως της ψυχής μας, το ολόκαρδο ΝΑΙ στο κάλεσμα του Χριστού, δεν μπορεί να γίνει με το ζόρι! Ο Χριστός στέκεται στην πόρτα και μας χτυπάει. Όποιος Του ανοίξει, Του ανοίγει ΕΛΕΥΘΕΡΑ! Του ανοίγει, επειδή πίστεψε ΕΛΕΥΘΕΡΑ, ότι ο Χριστός έρχεται «εν ονόματι Κυρίου»! Τον έστειλε ο Θεός Πατέρας Του, για να μας σώσει από το ψέμα, την φθορά και τον θάνατο!

Δεν ήλθε απλώς, για να σκουπίσει ή για να μοιραστεί τα δάκρυά μας στα νεκροταφεία μας. Ήλθε για να μας χαρίσει την Μόνη Αληθινή Ζωή, την αιώνια Ζωή. Και αληθινή Ζωή είναι να Τον γνωρίσουμε, και να πιστέψουμε και να νιώσουμε με όλη μας την ύπαρξη, ότι Αυτός είναι ο Μόνος Αληθινός Θεός, η Μόνη Αληθινή Πηγή της Ζωής, της Αλήθειας και της αναφαίρετης Χαράς!

Ας ενώσουμε, λοιπόν, κι εμείς σήμερα την δοξολογία μας μαζί με τις αγνές φωνές των παιδιών, που Τον επευφημούν στα Ιεροσόλυμα!

Ας φωνάξουμε με βαθιά πίστη: «Ωσαννά! Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!»

Ας Τον καλέσουμε, κι ας Τον καλούμε ΕΛΕΥΘΕΡΑ κάθε μέρα, να γίνεται ο Βασιλιάς της ζωής μας!

Και ας πανηγυρίζουμε κάθε Κυριακή μέσα στην Εκκλησία την Ανάστασή μας. Την ανάσταση της ψυχής μας, που εγγυάται και την ανάσταση του σώματός μας, όχι «εις κρίσιν» αλλά «εις ζωήν αιώνιον»!